

Első fejezet

A Régi Köztársaság Flottájának himnuszai

I

– A háborúnak vége! – jelentette ki az admirális. – Mi már tudjuk, és hamarosan a birodalmiak is rájönnek.

Hera Syndulla tábornok majdnem hitt a férfinak, de rögtön emlékeztette magát: a remény csakis a lázadásokat élteti. A köztársaságoknak szilárdabb alapon kell állniuk.

A konferenciateremben ózon szaga terjengett, és kék fények villóztak mindenütt, amelyek az Új Köztársaság holoalak formájában jelenlévő katonai vezetőinek háromdimenziós képéből áradtak. Tizenegy hónappal korábban – az endori csata után, amikor első ízben nyilvánították befejezettnek a háborút – egy efféle gyűlést nem sokan tudtak elképzelni. De most – az újonnan megszerzett hipertéri kommunikációs hálózatnak, valamint a *Deliverance* nevű, volt birodalmi csillagromboló rendkívül fejlett és erős fogaadóegységeinek köszönhetően – a felkelők hadseregének és hadiflottájának legfőbb irányítói valós időben közölhették egymással a jelentéseiket.

– Az ellenséges erők magja visszavonult – folytatta Gial Ackbar, és holografikus kezével intett egy láthatatlan segédtisztjének. A helyiség közepén felfénylett egy csillagtérkép, és a szellemfejek – a hús-vér alakjukban jelenlévő főtisztek fejével együtt – a fenséges kép felé fordultak. – A Coruscant birodalmi ellenőrzés alatt maradt, ám a menekülő seregek kénytelen-kelletlen átengedik nekünk a területüket. Ennek révén a hadurak és az opportunisták elszigetelődnek. Idő kell, hogy felszámoljuk valamennyi birodalmi fészket, és némelyik komoly veszélyt jelent. A harccsoportjaink jelenleg is küzdenek azért, hogy a még birodalmi kézen lévő szektorokban ne gyárthassanak és javíthassanak hajókat, illetve, hogy a birodalmiak ne tudjanak nagyobb rakományokat mozgatni.

Vörös foltok jelentek meg a térképen, amelyek az ellenség helyzetét jelezték a galaxisban. Kék nyilak vették körül őket, és ezek a Szövetség erőit képviselték. Hera felismerte a nagyobb megszállt territóriumokat, például az Anoat-szektort, a Faultheen-szektort, és a Chrenthoan-mélységet. A Coruscant, ahol a birodalmi régens kormányozta a blokádnál vett bolygót, és uralta milliárdok életét, szelíden fénylett a térkép középpontjában. Vércseppre emlékeztető, halvány jel képviselte mindazt, ami a birodalmi erőkből maradt a Nythlide-régióban, ahol a *Deliverance* blokádnak szétzúzásával töltötte az elmúlt hetet.

A térkép első pillantásra az Új Köztársaság fölényét hirdette. Ám a halványabb vonalak már egy bonyolultabb történetet meséltek: tucatnyi pontból kiinduló útvonalak vezettek egy régióhoz, ahol a csillagok sűrű ködöt képeztek a Nyugati Végek egy alig feltérképezett részében. Ami a birodalmi hadseregből maradt – amit az admirális lojalista erőknek nevezett –, itt rejtőzött el, az Ismeretlen Régiók peremén.

Hera kihúzta magát, és olyan hangnemet akart használni, amivel nem intéz kihívást senkihez, és kételyek sem érződnek belőle. Ahogyan Ackbar szemlélte a háborút, az idegen volt a számára, az admirális ugyanis inkább a flották és harccsoportok mozgására összpontosított, semmint a harctereken küzdő halandókra. Ám

Hera az idők folyamán megtanulta felismerni a műremeket a férfi terveiben, még ha vitatta is némelyik döntése bölcsességét.

– Mennyire járunk közel ahhoz, hogy megtaláljuk az ellenség titkos bázisát? – kérdezte.

Az admirális szélesen mosolygott, és bólogatva felelt:

– Szondadroidokat indítunk, amilyen gyorsan csak a Troithe és a Metalorn gyárai képesek előállítani őket. Cracken tábornok, a hírszerzés főnöke fog beszélni a további szálakról, amelyeket jelenleg is vizsgálunk. De most inkább térjünk át a harccsoportok jelentéseire!

A konferencia innentől kezdve az ismerős módon zajlott, és bár Hera hallgatta a beszámolókat – megjegyzett magának minden szót, amiket aztán az agya nagy fordulatszámú üzemi részre összevetett a friss taktikai információkkal és a stratégiai jelentőségű koordinátákkal –, de azon kapta magát, hogy kevésbé a jelentésekre figyel, mint inkább a helyiséget átható érzésekre. Airen Cracken arról beszélt, hogy a birodalmiak igyekeznek elrejtőzni, és pletykákat említett egy sivár világról, amelyen állítólag rohamosztigosok légiói állomásoznak. Ugyan szenttelenül, ridegen adta elő mindezt, de a közönyösség felszíne alatt mintha egy izgatott ragadozó lapult volna. Ria tábornok kimerültnek tűnt, ám a szája mosolyra görbült, mialatt beszámolt arról, hogy egy nagyszabású hadjáratral sikerült kiszorítani a Xagobah-ról a birodalmi-lojalista koalíciót. Ho'ror'te admirális szörcsögéssel és morgással vegyes beszédét nem egykönnyen lehetett megérteni, de Hera felismerni vélte a fáradtsággal vegyes elszántságot, mialatt a férfi tájékoztatta a résztvevőket, hogy milyen áldozatot hozott az *Unerring*, valamint kísérő egységeinek személyzete, mialatt felszámoltak egy összeesküvést, amit Palpatine egyik örült vezére eszelt ki és vezényelt le.

Hera aztán a saját csapatára figyelt – a mozgás neszei, valamint a levegőben keringő emberi feromonok révén érzékelte, hogy egyesek kínosan érzik magukat a háta mögött –, ám ekkor Ackbar őt szólította:

– És mi a helyzet az ön harccsoportjánál, tábornok? Biztonságosnak nyilváníthatjuk a Nythlide-ot?

– Fogalmazzunk inkább úgy, hogy az ellenőrzésünk alatt tartjuk – felelte Hera. – Két hordozó – Jaun őrnagy parancsnoksága alatt – ott marad, hogy támogassa a helyi milíciát. Most, hogy a harcsoport lyukat ütött a blokádba, a *Deliverance* visszatérhet az elsődleges feladatához.

– Folytatják a vadászatot? – mordult fel Ho'ror'te, és a hangjába statikus zaj vegyült.

– Folytatjuk a vadászatot – erősítette meg Hera. – Továbbra is együttműködünk az Új Köztársaság Hírszerzésével – biccentett egyet Cracken felé, noha nem várt sem megerősítést, sem választ, és tovább beszélt: –, hogy felkutassuk a 204-es Birodalmi Vadászrezdet. Mióta az az egység elhagyta a Cerberont, csupán néhány helyen látták, de bízunk benne, hogy jó nyomon járunk. A Nythlide-ben végrehajtott hadművelet lelassított minket. De mostantól kezdve...

– Az utolsó jelentéséből az derül ki, hogy a 204-es, az Árnyék ezred együttműködik a lojalistákkal!

Hera nem ismerte fel a közbeszólót a hangja alapján. A sötét hajú, civil ruhás férfi holoképe Ackbartól hat méterre jobbra derengett a vetítő felett. A lábánál fénylő feliratok között szerepelt az adás forrásának helyszíne: Chandrila.

A bolygó az Új Köztársaság ideiglenes központjaként szolgált. Mon Mothma kancellár személyesen nem tudott részt venni a konferencián, de természetesen képviseltette magát.

– Igen, azt gondoljuk, hogy felvették egymással a kapcsolatot – erősítette meg Hera. – A lehallgatott üzenetekre alapozzuk ezt a véleményt... Cracken tábornok megadhatja a részleteket.

– Akkor nem lehet, hogy a 204-es más lojalista egységek között bujkál? – vetette fel a férfi. – Önök a hajsza közben már eljutottak a Nyugati Végekig!

Herának nem tetszett ez a hangnem, de nem tette szavá. Ráadásul a kérdés jogosnak tűnt.

– Nem tudhatjuk biztosan, hogy a 204-es mit művel a galaxisnak abban a részében – válaszolta megfontoltan. – Ugyanakkor biztosra veszem, hogy a részletektől függetlenül az Árnyék ezred jelenleg is komoly fenyegetést jelent. Az endori csata óta ők a fe-

lelősek több nagyszabású katonai akcióért, amelyek jelentősen hátráltattak minket, továbbá sok társunkat veszítettük el miattuk, nem beszélve a Nacronison elkövetett népiirtásról és a cerberoni eseményekről. Az az egység többször bebizonyította már, hogy mire képes, hogy milyen súlyos károkat tud okozni. És egy pillanatig sem szabad azt hinnünk, hogy maguktól leállnak.

Hera maga is meglepődött, milyen szenvedélyesen és indulatosan válaszolt; majdnem annyira, mint Mothma kancellár képviselője, aki előbb dermedten állt, majd annyit hátrált, hogy majdnem kiment a holokamerája látóteréből.

Barátok között vagy – emlékeztette magát Hera. – *Mi lenne, ha ennek megfelelően viselkednél?* Elmosolyodott pár pillanatra, reményei szerint szerényen, aztán folytatta:

– Mindezzel együtt bízom benne, hogy a hadműveletnek hamarosan vége lesz. Az Árnyék ezred sehová sem menekülhet, és az utóbbi időben elszenvedett veszteségek ellenére az Alphabet a legjobban felszerelt csapatunk – a hírszerzési akciócsoporthunk –, ami alkalmas arra, hogy felkutassa és semlegesítse ezt az ellenséget.

Miután elhallgatott, megint azt érzékelte, hogy valaki kellemtelenül érzi magát a háta mögött. Gyanította, ki az, de valamit még el kellett mondania, ezért ismét megszólalt:

– Ha történetesen hamarabb találják meg a Birodalom flottáját, mint mi a 204-est, a harccsoportom van annyira rugalmas, hogy elszakadjon az ellenségtől, és támogatást nyújtson ott, ahol kell. És én nem aggódom amiatt, ha előbb az egyiket kell elintéznünk, és csak aztán a másikat. Az Árnyék ezredet le lehet győzni. És magát az egész Birodalmat is.

Mothma képviselője szaporán bólogatott. A katonai vezetők lassabban reagáltak, bár Hera okosabb volt, semhogy nyugtalanodni kezdjen – valamennyiüknek számos problémával kellett küzdeniük, és elég ideje harcoltak már együtt ahhoz, hogy bízzanak egymásban. Ha ő azt mondta, hogy a 204-es veszélyes, akkor a többiek elhitték neki. És ha azt mondta, hogy felszámolja ezt a veszélyforrást, akkor ezt is elhitték.

Ezek után további jelentések hangzottak el, amelyek a galaxis más régióiban zajló eseményekről szóltak, aztán a konferencia Ackbar rövid, lelkesítő beszédével zárult, amit Hera csak fél füllel hallgatott. Ezt követően a hologramok egy villanással eltűntek, majd Hera pislogott néhányat, mert kicsit káprázott a szeme, és meghallotta a *Deliverance* reaktorának zúgását. Kísérőinek a hangja felerősödött, végül valamennyien elindultak a kijárat felé.

Hera éppen egy kommunikációs egység szabályozására tett javaslatot Stornveinnek, amikor elsietett mellette egy fiatal férfi. Anélkül, hogy elhallgatott volna, anélkül, hogy elfordította volna a fejét, utána nyúlt, szelíden megfogta a vállát, és érezte, mennyire feszesek az izmok az ujjai alatt – a fickó pedig megtorpant.

A világosbarna bőrű férfi mindig gondosan formára nyírva viselte barna haját, cserébe gyakran mellőzte a borotválkozást, így az arcát általában sötét borosta borította. Ezenfelül karcsú volt, mint egy őserdei macska, ami látszólag túl vékony a prédájához képest. Hera kiadott még néhány parancsot, és amikor a többiek távozása után kettesben maradt a fiatal férfival, teljesen szembe fordult vele, és azt kérdezte tőle:

– Nem fog hazugot csinálni belőlem, ugye?

– Ezt hogy érti, tábornok? – kérdezte Wyl Lark.

– Az egysége készen áll, hogy megküzdjön a 204-essel? – kérdezte Hera, és ezúttal is higgadt, tárgyilagos hangnemet ütött meg, mert tudta, hogy Wyl így is komolyan veszi őt, felesleges lett volna még több nyomás alá helyezni. – Az osztagok készen állnak a harcra?

Mióta Wyl átvette a *Deliverance* vadászosztágainak parancsnoki posztját, Hera figyelemmel követte a tetteit. Minden héten legalább egy órát beszélgetett vele – kevesebbet, mint amennyit szeretett volna, és többet, mint amennyit a segédtisztjei jónak tartottak – és legalább ennyit beszélt más osztagparancsnokokkal Wyl vezetési képességeiről. Ismerte az összes pilótát, és tudta, hogy Wyl a tapasztalatlansága ellenére is jó döntéseket szokott hozni akár a kiképzéssel, akár a bevetésekkel kapcsolatban.

Ugyanakkor Hera szeretne volna kideríteni, hogy mi az, amit *Wyl Lark* tud. Csak várt, míg a fiatal férfi a homlokát ráncolva nézett rá, majd azt mondta:

– Igen. Felkészültek. Időre volt szükségünk – az osztagok átalakításának megvolt az ára –, de most már képesek együttműködni. Azok a pilóták, akik még nem kerültek szembe az Árnyék ezreddel, elméleti kutatásokat végeztek. Azok pedig, akik igen... kapni akarnak még egy lehetőséget, és már alig bírják elviselni, hogy a hangárban kell üldögezniük.

– Győzhetnek? – kérdezte Hera.

– Nyílt, tisztességes harcban? – válaszolta Wyl, és fáradtan mosolygott. – Azt hiszem... talán. De eddig akárhányszor csaptunk össze szemtől szembe az Árnyék ezreddel, elég rosszul jöttünk ki belőle.

– Mindent megteszek annak érdekében, hogy valamilyen előnyt szerezzünk – jelentette ki Hera. – Viszont amikor eljön a perc, lehet, hogy nem éppen ideális körülmények között kell odavágnunk. – Látta Wylen, hogy vitatkozni akar, de gyorsan hozzátette: – Ha az Árnyék ezred valóban az egyetlen egység, ami a Cuscanton és a Nyugati Végeken kívül tevékenykedik, akkor a birodalmiak egyik utolsó, ismeretlen ütőkártyája lehet. És ettől az a csapat...

– ... rendkívül értékes – fejezte be a mondatot Wyl.

Tehát tanul a fiú – állapította meg magában Hera, és némi szomorúságot érzett. De azért megpróbált bátorítón válaszolni:

– Pontosan! Nem akarom, hogy bevethető legyen, amikor eljön az utolsó, nagy ütközet perce.

Együtt léptek ki a konferenciateremből, majd a *Deliverance* folyosóján lépkedtek tovább. Hera igyekezett nem törődni a fekete padlóburkolatból áradó hideggel, sem a halványan derengő lámpákkal, sem a szabályos, szögletes formákkal. A vörös vészjelzőket kiiktatták ugyan, de az átalakítást végző köztársasági technikuscsapatok túl gyorsan dolgoztak, és más helyekre összpontosítottak, így a hajó továbbra sem érződött másnak, mint egy birodalmi csillagrombolónak.

*Valahol, egy távoli naprendszerben – tünődött magában Hera –, Agate egy újonnan épített nadiri Starhawk parancsnoki hídján áll. Az új köztársasági flotta büszkeségét, ami egymagában jelképezte mindazt, ami igazságos, lebontott csillagrombolók alkatrészeiből rakták össze úgy, hogy egy azoknál is erősebb gépezetet kaptak. Ha a dolgok máshogyan alakultak volna – ha a *Lodestar* nem semmisül meg a Troithe felett, és nem lett volna szükség azonnali pótlásra –, akkor talán maga Hera is egy *Starhawk*kon szolgált volna, nem pedig egy sebtében összetákolts gyilkológépen.*

Természetesen nem irigyelte Agate-ot a posztjéért. De nehéz volt úgy járni a *Deliverance* fedélzetén, hogy ne támadjanak fel a rossz emlékei.

Wyl felzárkózott mellé, és azt mondta:

– Az utolsó csata... Ön elhiszi azt, amit az admirális mond?

– Netán kételyei vannak?

– Csak emlékszem rá, hogy miket hallottunk az endori csata után. Hogy most már közel a vége, egy év sem kell hozzá – válaszolta Wyl minden keserűség nélkül. – Nem hibáztatok én senkit azért, mert tévedett. De az ön ítéletében jobban bízom, mint másokéban.

Herát ugyanúgy gyötörte a bűntudat, mint mindenki mást, aki hitt abban, hogy a császár halálával véget ér a háború. Tudhatta volna, hogy mi következik, de akkor is hitt ebben. Szeretett volna hazatérni a családjához, és most is le kellett küzdenie ezt a sóvárgást, hogy amennyire csak lehet, őszintén válaszoljon Wylnek.

– Igen, hiszek benne – mondta végül. – Folyton mondogatom magamnak, hogy ez csupán optimizmus, de a tények is ezt mutatják. A birodalmiak már nem sokáig lesznek képesek harcolni.

Wyl mosolygott, de minden öröm nélkül. Hera nem tudta eldönteni róla, hogy a válasszal elégedetlen, vagy nyugtalanítja valami. És mielőtt rákérdezhetett volna, Wyl megszólalt:

– Hamarosan hallanunk kell a többiek felől. Az utolsó hír úgy hangzott: nagyjából hat órán belül.

– Helyes. Amint beérkezik valami, keressen meg!

Wyl a jelek szerint elbocsátásnak vette ezt az utasítást, és Hera hagyta elmenni. Most lett volna lehetősége megkérdezni a fiatal

férfitől, hogy mi bántja, és gyanította, hogy később haragudni fog magára, amiért elszalasztotta a lehetőséget. De várták a kidolgozandó haditervek, a levezénylendő gyakorlatok, továbbá kerítenie kellett valahonnan egy főmérnököt. Rengeteg feladatot kellett még elvégeznie a végső győzelemhez, és bár Wyl problémáit valósnak és fontosnak érezte, a saját problémái ugyanilyen valóságosak és sürgetőek voltak – elsősorban az Árnyék ezred.

Mert az igazság úgy szólt, hogy Hera elhallgatott valamit a konferencia alatt. Azt tényleg nem tudta, hogy a 204-es mit művel jelenleg, de az elszigetelt rendszerekből dermesztő hírek szivárogtak ki – túl borzalmasak, túl valószerűtlenek ahhoz, hogy nyíltan beszéljenek róluk, ráadásul nem lehetett meggyőződni arról, hogy igazak-e.

Mindenesetre a jelek arra vallottak számára, hogy hamarosan – talán hat órán belül – megtudja, hogy valósággá vált-e a rémálma.

II

Nath Tensent megmarkolta a borvörös szövetet, félrerántotta a függönyt, és egyenesen egy h'nemthe hegyes orrát látta az arca előtt. A hüllőszerű, ám mégis humanoid teremtmény sziszegéssel vegyes nyikkanást hallatott, majd meglepő fürgeséggel átrohant Nath karja alatt, aztán Chass na Chadic mellett elhúzva belevette magát a Halandó Vágyak Cirkuszának sátrában tolongó tömegbe.

– Próbálsz új barátokat szerezni? – érdeklődött Chass.

Nath nem engedte el a függönyt, amikor visszanézett a theelin nőre. A kelletnél nagyobb, barna dzseki elrejtette izmos testét, de a fején feltornyosuló, zöld hajtaréj révén így is elég feltűnő jelenség volt.

– Én mindig ezt csinálom – felelte Nath, majd elindult lefelé a sötétbe burkolózó lépcsőn.

Chass dörmögött valamit, közben megfogta a függönyt, és követte a társát. Lefelé tartva Nath mélyen beszívta a levegőt az orrán keresztül, hogy ismét megismerkedjen a rég elfelejtett szagokkal és illatokkal – a tioni sütóolaj szagával, az örvénydenevér belsősegeinek bűzével és a critoki selyem nehéz illatával. Átvillant az elméjén egy régi emlékkép, amelyen Piter félmeztelenül feküdt egy gubóba csavarodva...

Hát igen, a régi csapattal jól elszórakoztunk itt annak idején – gondolta, és benyomult a következő pavilonba. A tömeg itt már ritkább és csendesebb volt, sokan egy sárga füsttel teli terület szélén ácsorogtak. Az alacsony oltárokon adatkártyák, gyertyák és rothadó gyümölcsök álltak halmokban, míg néhány kereskedő olcsó nyakláncokat árult. Nath csak egy pillanatra állt meg, hogy betájolja magát, majd megindult a nyílás felé, ami a másik oldalon sötétlett a függönyök között, de rögtön lelassított, mert észrevette, hogy Chass kíváncsian fürkészi a kereskedőket és az oltárokat.

– Nem mondtad, hogy ez vallási helyszín volt – jegyezte meg a nő fojtott hangon.

– Jó díszlet ez az üzleteléshez – felelte Nath a vállát vonogatva.

– A látóknak van stílusa, de azon túl nem más, csak egy közönséges infókereskedő.

Chass kanyargós útvonalon megkerülte az egyik oltárt, és viszatért Nath mellé.

– Részemről minden rendben – dünnyögte aztán. – Majd szólj, hogy mikor kezdjek lövöldözni.

– *Ha* – javította ki Nath, bár rögtön utána elvigyorodott. – *Ha* el kell kezdened lövöldözni.

– Nekem aztán mindegy...

Nath nevetett, de a szeme sarkából figyelte a társát, mialatt átmentek a nyíláson. Érezte, hogy valami nincs rendben a nővel – de ez most valami más volt, különbözött attól a beavatlan öngyűlölettel, keserű haraggal és öngyilkos késztetésekkel teli tébolytól, amiben Chass na Chadic élt megismerkedésük idején. És Nath azt is tudta, hogy ez a valami a cerberoni események után kezdődött, és ha közelebb lett volna a nőhöz, alighanem kiderítette volna, hogy a dolog okozhat-e gondot a számára. Ahogyan azon-

ban a helyzet állt... Chass még a legkevésbé problémás bajtársai közé tartozott.

– Tensent százados! – mondta valaki rekedtes hangon, amikor beértek egy jókora, tál formájú mélyedésbe. Számos helyen kerek képernyők lógtak bőrszinórokon, és tágas gyűrűt képezve körülvették a helyiség közepén ülő nőt, akinek a nyaka legalább egy méter hosszú volt. A borostyánsárga szemű teremtmény fehér feje folyamatosan jobbra-balra mozgott, mintha a gerince nem bírta volna megtartani a súlyát. – Mennyi idő telt is el az utolsó gyónásod óta? Három év? Négy?

– Pár évvel több, de nem hibáztatlak a tévedésért – válaszolta Nath. – A napok néha gyorsan telnek, néha csak vánszorognak. Megkaptad az üzenetemet?

– Igen. Esetleg ismersz még néhány járőr-útvonalat? – kérdezett vissza a nő.

Nath átlépett egy alacsony pad felett, és letelepedett rá. Közönyös képet vágott, és igyekezett nem mutatni, hogy mennyire meglepődött.

– Már jó ideje nem vagyok birodalmi – közölte a fejét csóválva, és ellenállt a kísértésnek, hogy hozzátegye: *és te csak most értesülsz erről? Nem túl biztató egy látnoktól.* – Mi lenne, ha inkább az Új Köztársaság titkairól mondanál valamit?

– Azokat könnyebb megtalálni, és nem érnek sokat. Mit tudsz felajánlani?

Nath az ösztönei arra biztatták, hogy mielőtt folytatja, ellenőrizze Chass reakcióját. De rákényszerítette magát, hogy egyenesen a látnok szemébe nézzen, és fojtott hangon válaszolt:

– Csapatmozgások a huttok felségűrében. Bárkinek hasznos lehet, aki arrafelé üzletel.

A látnok megigazította az egyik képernyőjét, és azt felelte:

– Szerintem nem...

Ez már jobban tetszik – állapította meg magában Nath. – *Még mindig tudja, hogyan kell alkudozni.*

Kissé előredőlt ültében, és azt felelte:

– Hírszerzési kódok hármas prioritású adásokhoz. Egy hétig érvényesek. Egy ügyes valaki sok mindent megtudhat ennyi idő alatt.

– Ez már jobb, de még nem elég – közölte a látnok. A vékony nyak és a fej ezúttal hátrafelé mozgott, a sárga szempár jobbra-balra forgott. Aztán a nyak egy pillanat alatt tökéletesen függőleges helyzetbe rándult, és a szempár ismét Nathre szegeződött. – Van összeköttetésed az Új Köztársaság Hírszerzésével?

– Van valami ilyesmi – dörögte Nath, és magában hozzátette: *én is annak dolgozom.*

Nasha Gravas, a néhai Caern Adan utóda megkereste őt a cerberoni hadművelet után, és felkérte, hogy legyen a hírszerzés és Syndulla harccsoportja közötti összekötő. Nath elfogadta az ajánlatot, és azóta kapott egy kitüntetést, valamennyi hatalmat, valamint hozzáférést a titkos információk kincseskamrájához. Igen, a jelekből ítélve az, hogy majdnem az életét adta több milliárd teremtmény megmentéséért, elég kevés jutalommal járt.

– Szóval? – sürgette a látnok.

– Tíz név – felelte Nath. – Titkosügynökök, akiket én választok ki. Nem garantálom, hogy bármelyik hasznosítható lesz, de éppen ez benne a szórakoztató.

Éberen figyelte a látnokot, közben hallotta, hogy Chass morog valamit. Ha a társa gyanította, hogy neki nincs felhatalmazása ehhez az üzlethez, hát megalapozottan gyanította. Ugyanakkor biztosra vette, hogy Chass nem fog kellemetlen lépéseket tenni.

A látnok lehunyta a szemét, és végighúzta a kezét a körülötte lógó képernyőkön. Azok, jobbra-balra lengedezve, újra és újra összekocantak, és természetellenesen felgyorsultak. Elkerülhetetlennek tűnt, hogy valamelyik eltalálja a látnokot, ám ez csodával határos módon nem történt meg, és a képernyők fokozatosan lelassultak. A látnok kinyitotta a szemét, és megvárta, amíg teljesen megszűnt körülötte a mozgás, majd megszólalt:

– A Tintafoltos Nagyúr, a Titkok Őrzője elfogadja az áldozati ajándékokat!

– A Tintafoltos Nagyúr nagylelkű, mint mindig – válaszolta Nath. A látnok ekkor átadott neki egy adattáblát, mire ő gyorsan

begépel számos nevet és koordinátát, majd visszaadta a készüléket, amit a különös lény becsúsztatott a mögötte lógó függönyök közé. – Most pedig – mondta ekkor Nath –, mi lesz az áldással, amiért jöttünk?

– A Croynar-szektor – közölte a látnok.

Nath csak várt, de a teremtmény nem mondott többet.

Chass köhécselni kezdett, mire Nath a kezét felemelve jelzett neki, hogy hallgasson, és azt mondta:

– Megtennéd, hogy leszűkíted egy rendszerre?

– A helyzet gyorsan változik – válaszolta a teremtmény. – Nektek bőven elég lesz, ha ismeritek a szektor nevét.

– Akkor most elkezdzünk lövöldözni? – érdeklődött halkán Chass.

Nath felállt – a térde jól hallhatóan ropogott –, és leintette a társát.

– Ha a Tintafoltos Nagyúr azt mondja, hogy a szektor neve elég, akkor a szektor neve elég. Mindig is tisztességesen üzleteltél velem, látnok asszony, nem igaz?

– Én a gazdám óhajának megfelelően cselekszem – közölte a látnok. – Menj utadra, Tensent százados, a Troithe hőse!

Ezek szerint mégiscsak hallott híreket – dohogott magában Nath.

A bal karját Chass vállá köré fonta, és olyan határozottan, ahogy csak bírta anélkül, hogy felingerelte volna, kivezette a társát a mélyedésből.

– Itt így szokás üzletet kötni – súgta oda menet közben.

Chass lerázta magáról Tensent karját, és hamarosan visszaértek a lépcsőhöz.

– Na, akkor most meséld el – kérte ekkor a nő –, hogy mit keresünk mi itt? A hírszerzésnek nincsenek ügynökei az ilyen feladatokra?

– Reménykedjünk, hogy vannak, de a szervezet súlyos létszámihiánnyal küzd – válaszolta Nath. – Emellett, engem bíztak meg azzal, hogy találjam meg az Árnyék ezredet.

– Megbíznak benned? – kérdezte Chass, és majdnem felnevetett.

– Hát, úgy nagyjából – dörmögte Nath, aztán folytatták útjukat a sátrak, lépcsők és kötélletrák labirintusában. Nath még sosem

látott ennyi látogatót a Halandó Vágyak Cirkuszában – ma már nem kellett félni a birodalmi járőröktől vagy a besúgóktól, míg az Új Köztársaság létezése egyelőre senkinek sem okozott aggodalmat. Már a leszállópálya közelében jártak, a Kéjenc Holofilmelek Termének kék fényű lámpái alatt, amikor Nath majdnem neki ment egy hihetetlenül széles testű férfinak, akinek a kabátja úgy nézett ki, mint egy kifordított bantha – számtalan bélszerű valami borította, és helyenként egy-egy szőrösömó.

– Tensent százados! – kurjantott a kabát gazdája, és apró szemét kimeresztve bámulta Natht. – Mint a sodródó levél, a földre hullott, rothadt ősszel és tél hava alatt, mígnem a bomlásból új élet született, és ismét otthonra lelt az ágak között.

Nath ismerősnek találta az arcot. A verset még inkább, de nem sikerült nevet társítania a félig elfelejtett óriáshoz, így megelégedett azzal, hogy annyit felelt:

– Rég láttalak, barátom.

A férfi gúnyos mosolyra húzta a száját, és kezét a csípője mellett tartotta.

Lehet, hogy verekedni akar – gondolta Nath –, de tudja, hogy valószínűleg veszíteni fog. Vagy erősítésre vár.

Nem tudta, mi az igazság, de egyik lehetőség sem nyerte el a tetszését. És ekkor hirtelen eszébe jutott a név.

– Hargus! – kiáltotta, majd szélesen vigyorgott, mert most már felidéződött benne vagy tucatnyi beszélgetés, amik akkoriban zajlottak le, amikor még abból élt, hogy teherhajókat kísért és védelmezett a vadászgépével. Hargus mindig előre fizetett, befogta a száját, és kevés zúrt okozott. De ez már régen történt, és ha az emberek nem is változtak, a körülmények biztosan. – Hargus, egy kicsit megöregedtél! Még manapság is a koréliei futam alfelén dolgoztok?

– Egy kevés változással. Jó, hogy már nem kell fizetnünk a kiváltságért – dörmögte Hargus, és átnézett Nath válla felett. – Úgy hallottam, belőled meg nagymenő lett. Állítólag valami hősféle.

– Hát, a pletykák tényleg gyorsan terjednek. A hölgy az úrkötőben kedvezményt adott a kikötői díjból.

Chass odébb mozdult, és úgy helyezkedett, hogy szükség esetén azonnal futhasson vagy üthessen.

– Most? – kérdezte halkán.

– Úgy tűnik – erősítette meg Nath.

Amíg Hargusra figyelt, nem szúrhatta ki a férfi társait. És remélte, hogy Chass megérti, mit kell tennie, amikor villámgyors mozdulattal állon vágta az óriást. Érezte, hogy az öklében megroppannak a porcok, de legalább az ellenfele feje hátra vágódott, míg a keze lehullott, és ezzel messzire került a csípőjén viselt fegyvertől. A tömeg azonnal felmorajlott, többen kiáltozni és lökdösődni kezdtek. Nath még nem nyerte vissza az egyensúlyát, amikor Chass durván megasztította hátulról, és felkiáltott:

– Tűnés innen!

A következő pillanatban sugárnyalábok húztak el felette, olyan közel, hogy érezte a bőrén a forróságukat. Azonnal futásnak eredt. Chass közvetlenül mögötte rohant, és azt zihálta:

– Hárman vannak mögöttünk! Két eleven teremtmény, egy droid. Egy rohadt, kis vadász szonda.

Rögtön ezután átvágtak egy újabb széles függönyfalon. Szétváltak volna, hogy könnyebben eltűnjenek a tömegben, de Nath úgy számolta, hogy egy vagy kettő, de a legrosszabb esetben is három perc alatt eléri a leszállópályát, így az tűnt a legjobb megoldásnak, ha együtt maradnak, és szedik a lábukat. Átrohantak egy étkezőpavilonon, közben Nath félrelökött egy sült rovarokkal megpakott tálcát cipelő kereskedőt, aztán gyorsan hátranézett. Annyit látott, hogy a sokaság ide-oda hullámszerűen mozog, valakik gyorsan mozognak, és itt-ott fém csillan, de nem tudott részletes képet kapni.

De legalább nem lőnek ránk – állapította meg magában némileg megkönnyebbülten. – *A tömeg fedezéket ad nekünk.*

Futás közben előkapta a kommunikátorát, és beleszólt:

– Készülj a felszállásra! Gyorsan kell távoznunk!

Nem várta meg a választ, zsebre vágta az adóvevőt, helyette előrántotta a sugárvetőjét.

Harminc másodperccel később kijutottak a pavilonok sorából, valamint a sokaságból is, és teljes erőbedobással futottak a csúszós

márványhíd felé, ami összekötötte a függőleges sziklafalat a le-szállópályával. Megint töltetek süvítettek el mellettük, és Nath csak remélni tudta, hogy sikerül megőrizniük az előnyüket. A lá-ba elé nézett, nehogy megbotoljon valamiben, de hirtelen meg-érezte, hogy forró levegő söpör végig rajta, és elmosolyodott. Felnézett, és az U-szárnyút látta maga előtt, amint egy méteres magasságban lebegett úgy, hogy a rámpája le volt engedve.

Chass ugrott fel elsőnek. Rögtön megfordult, és az erő kifejtés miatt hangosan nyögve felrántotta Natht, közben lövedékek csa-pódtak be körülöttük a keretbe, és szikraeső záporozott rájuk.

– Viszonzd a tüzet! – bömbölte a pilótafülke felé.

A fedélzet megremegett, és a rámpa felemelkedett. A támadók mind jobban nekivadulva tüzeltek odakint, míg az U-szárnyú meg-megbillenve elfordult. Nath elnyomakodott Chass mellett, berontott a pilótafülkébe, és ledobta magát a másodpilóta ülésére. Az elülső ablakon kinézve jól látta Hargust és a társait. A híd tá-volabbi végében álltak, és egyikük – egy Hargusnál is nagyobb termetű férfi – a vállára emelt valamit.

Az ott egy átkozott forgócsöves löveg? – hüledezett magában Nath.

Egy ilyen fegyver kellően nagy energiájú sugárnyalábokat lőtt ahhoz, hogy azok áttörjék az ablakot, és foszlányokra tépjék a pi-lótafülkét, a benne tartózkodókkal együtt.

Nath a fegyverrendszer vezérlőpaneljén matatott, és a mellette ülő nő felé fordult. Kairos köpenyt viselt, testét szürke, bő szövet-ruha fedte, ami úgy nézett ki, mintha foltos, kopott pokrócokból varrta volna össze. Az arcát szabálytalan alakú, kisebb-nagyobb kitinlemezek borították – némelyik sötétlilában játszott, más da-rabok mályvaszínben, és fehér erek futottak rajtuk; némelyik csor-ba és fakó volt, mások simák és fényesek.

– Van oka annak, hogy nem lövünk vissza? – érdeklődött Nath.

– Ezek nem birodalmiak – válaszolta Kairos rekedtesen sut-togva.

Nath káromkodott egyet, és aktiválta a fedélzeti lövegeket.

– De nem is a barátaink – morogta, azzal beállította az energia-szintet, és átváltott kézi vezérlésre. Harminc méteres távolságból egy-két sorozattal hamuvá égethette Hargust és a cinkosait.

És aztán mi lesz? – tette fel magának a kérdést. – Tudják rólad, hogy az Új Köztársaság hőse vagy. Be akarod mocskolni azt a szépséges hírnevedet? Azt hiszed, a főnökeid örülni fognak a politikai és diplomáciai következményeknek?

Úgy érezte, képes lesz kezelni a helyzetet, csakhoggy ekkor újabb gondolat villant át az elméjén.

Nem beszélve arról, hogy Hargus alighanem jogosan haragszik rád. Tényleg halált érdemel?

Nath nem igazán tudta a választ.

Hallotta, hogy Chass rögzít valamit a raktérben. Odakint a megtermett fickó forgócsöves fegyvere az U-szárnyúra szegeződött. Nath trágár átkot sziszegett, célzott a fedélzeti lövegekkel, és megnyomta a tűzkioldót.

Az U-szárnyú lövegei felvillantak, és a márványhíd szempillantás alatt millió darabra hasadt. Sűrű por csapott fel, mialatt a törmelék a mélybe zuhogott. Nath nem hallotta, hogy mit reagálnak erre az ellenségei, és éppen csak a körvonalaikat látta a csonka hídfő környékén, de az ekkor következő összetűz valamennyi lövedéke vagy tíz méterrel elkerülte az U-szárnyút. A hajó emelkedni kezdett, mire Nath a műszerfalra nézett, pontosabban a felderítőrendszer képernyőjére – nem közeledtek hajók, nem álltak rájuk rakéták, sem nagy energiájú lövegek.

Kezdesz elpuhulni – korholta magát gondolatban. És nem kételkedett abban, hogy Hargus szintén ezt gondolja róla. De talán még Chass is.

– Legközelebb, ha valaki tüzel ránk, visszalósz! – mondta mérgesen Kairosnak.

A nő nem válaszolt, csak átállította az energiaelosztást, mintha semmit sem hallott volna.

Nath ezen nem lepődött meg. Azóta, hogy Kairos – immár gyógyultan – magához tért a Cerberonon, alig szólalt meg. Nath elképzelni sem bírta, hogy mit kezdjen vele. Nem tudhatta, hogy Kairos valóban megszűnt-e annak a maszkos ragadozónak lenni, aki korábban volt, vagy azzal, hogy lett egy arca és egy hangja, csupán új külsővel ruházta fel a régi gyilkost.

Arra gondolt, valakinek előbb-utóbb fel kell tennie a kérdést Kairosnak, hogy mégis mi a pokol van vele. Valakinek, aki képes kicsikarni belőle a választ.

– Érdekes egy csapatunk van – dörmögte, azzal felkapta a fejhallgatót a műszerfalról. Volt egy üzenete a látnoktól a *Deliverance*-nek, és hosszú utat kellett megtennie, hogy fényt derítsen a rejtélyre.

III

A hipertér fényei örvénylettek az A-szárnyú elfogóvadász körül, kozmikus energiák simogatták az ablakait és a burkolatát. Wyl Lark érezte, hogy a gép hajtóműve a lélegzetvétele ritmusában pulzál, míg a megviselt, kopott ülés minden mozdulatától recsegett és meghajlott. Valaha csodálatosnak és rémisztőnek találta a fénysebességgel való utazást. Manapság már szinte meditatív állapotba került tőle. Ilyenkor kapott néhány nyugodt percet, mielőtt kitört a vihar.

Hányszor fog még így utazni? Hány ugrást kell még végrehajtani, mire teljesíti az Otthonnak és az Új Köztársaságnak tett ígéretét?

Megszólalt egy szaporán sípoló riasztó. Wyl szempillantás alatt kisöpörte a fejéből a gondolatokat, és ösztönösen megsimogatta a műszerfalat, mielőtt kikapcsolta a hangjelzést. Egy visszazám-láló jelezte neki, hogy alig egy perc múlva visszatér a valós térbe. A hüvelykujjával lenyomta az adóvevő gombját, és megszólalt:

– Minden egységnek! Készüljetek fel, mindjárt megérkezünk a Midgorba!

A sivár Croynar-szektorban mindössze három csillagrendszer bírt némi stratégiai értékkel – bármiféle ismert civilizációval, ásványkincsekkel vagy létformákkal. Ez azt jelentette, hogy ha igaz a titkos értesülés, amit Nath Tensent továbbított a *Deliverance*-nek, akkor nagyjából harminc százalék volt az esélye annak, hogy az Árnyék ezred itt várakozik valahol, a Midgor napjának halvány-

zöld fényében. A birodalmiak nem sokat remélhettek ettől a rendszertől, de talán még egy használt elektromágneses szifon is jól jöhetett nekik, mert a feltételezések szerint súlyos eszköz- és anyagiánnyal küzdöttek.

Az osztagparancsnokok sorban bejelentkeztek:

- Jégeső osztag készenlétben!
- Láng osztag készenlétben!
- Merész osztag készenlétben!

Több mint harminc vadászgép vett részt ezen a bevetésen, de az Alphabet osztag gépei hiányoztak – Nath és a többiek más feladatokat hajtottak végre. Maga a *Deliverance* hátramaradt arra az esetre, ha kiderülne, hogy az Árnyék ezred csapdát állított. A küldetés az volt, amit Syndulla tábornok úgy nevezett: alapos felde-
rítés.

Wyl vett egy mély lélegzetet, és tovább beszélt:

– Tartsátok a kapcsolatot, töltsétek fel a fegyvereket, de utasítás nélkül ne szálljatok harcba! – Ő maga is kihallotta a hangjából az idegességet, de meg sem próbálta elfojtani az érzést. Nem az volt a dolga, hogy rettenthetetlenül bátor legyen, hanem csak az, hogy a lehető legjobb teljesítményre ösztönözze a pilótákat. – Ha itt vannak, ugyanúgy ugrásra készek, mint mi. Nagyon jó pilóták, de hús-vér teremtmények, és nem legendák.

– Emberi vérről beszélünk, ugye? – kérdezte ekkor Essovin, a Láng Vezér a maga csilingelő, magas hangján. – Az elég híg valami... nehogy megsértődj, parancsnok!

Az adóvevő többek nevetését közvetítette, főleg a Láng osztag pilótái derültek a parancsnokuk viccén.

– Nem vettem sértésnek – közölte Wyl mosolyogva.

A Láng osztag X-szárnyúival repülő pilóták még nem találkoztak az Árnyék ezreddel. Nemrég kerültek a harccsoporthoz, Syndulla hívta őket, hogy nyújtsanak támogatást a küldetéshez az Előőrs osztag helyén. Wyl nem hibáztatta Essovint, amiért rosszul mérte fel a pillanatnyi hangulatot. De a Jégeső osztag számos pilótája odaveszett a cerberoni ütközetekben. A Merész osztag pilótái is elvesztették már néhány társukat az Árnyék ezreddel vívott összecsapások során. Ez az egység azon a szedett-vedett társaságon

alapult, amit Wyl hozott létre a Troithe-en. Nem kevés munka kellett hozzá, de a megtizedelt csapat maradékából sikerült felépíteni az osztagot, ami végül kallódó egyének és kallódó vadászgépek egyvelegévé vált. A Jégeső és a Merész tagjai a zsigereikben érezték, mekkora veszélyt jelent az Árnyék ezred – az Alphabet pilótáihoz hasonlóan ők is szenvedtek már a lassú felőrlődéstől, valamint átéltek gyors, brutális tömeggyilkosságokat, és a pimasz humornál többre volt szükségük. Nekik az kellett, hogy valahogyan feldolgozzák az évek alatt átélt traumákat.

– Minket erre képeztek ki – mondta határozottan Wyl. – És az ellenségeinknek fogalmuk sincs, hogy mi lett belőlünk.

Magában persze buzgón imádkozott, hogy ne a halálba vezesse őket. Szégyenletes módon némileg megkönnyebbült attól a tudattól, hogy Nath, Chass és Kairos nincsenek itt, mintha az ő életük értékesebb lett volna, mint azoké a pilótáké, akiket alig ismert. (Még akkor is, ha az utóbbi időben kevésszer találkozott velük, még akkor is, ha a cerberoni hadművelet óta a Nathszel való kapcsolatát aligha nevezhette jónak.)

A hipertéri fények halványodni kezdtek, aztán jött a lassulással járó, finom zökkenés. Wyl megérezte, hogy a heveder a vállába nyomódik, mialatt odakint szempillantás alatt megjelentek a csillagok, és következő pillanatban a gép már a Midgor zöld derengésében fürdött. Wyl szédült egy kicsit, és a műszerfalat fürkészve figyelte az adatokat, mialatt a fedélzeti rendszerei átálltak a valóstéri repülésre.

– Veszek valamit – jelentette Vitale a maga profihoz méltó, tömör módján. Wyl korábban flörtölt a nővel, és egész jó viszonyba kerültek, csak aztán a parancsnoka lett a Troithe-en. – Három, talán négy hajó!

– Vettem, Merész Kettes – felelte Wyl, és beállította a szenzorait, közben a kesztyűjén át is érezte a kapcsolók megnyugtató kattánásait. Pár pillanattal később saját maga is meggyőződött arról, hogy Vitale jelentése helytálló. A kommunikációs szenzor azt jelezte, hogy kódolt birodalmi adásokat vesz a rendszerből.

– Merész és Jégeső, tartsátok a pozíciót! – parancsolta. – Láng osztag: kövessetek! Közelebbről is megnézzük őket.

A pilóták sorban nyugtázták az utasítást. Wyl növelte a tolóerőt, és a monitoron fénylő képjeleket figyelve a messzeségben repülő gépek felé fordult. Miután felvette a kellő irányt, az univerzum teljességgel nyugodtnak tűnt számára, míg a bömbölő hajtómű hatástalannak – az óriási valós térben csakis a műszerek jelezték neki, hogy mozgásban van.

Majdnem egy percbe telt, mire meglátta az apró pontokat a feketeségben. A szenzorai megmérték a távoli hajók sebességét és tömegét. A vadászgépeknél nagyobbak voltak, de a fregattoknál kisebbek – teherhajók lehettek, de ezt Wyl egyelőre nem tudta pontosan megállapítani. Nem rendelkezett akkora tárgyi tudással, mint Yrica Quell.

Quell...

Wylnek sok barátja halt meg a háborúban. De Quell elvesztése máshogyan érintette, mint Sonogari vagy Sata Neek elvesztése.

– Jó volna tudni, hogy kikkel állunk szemben – közölte a kísérrőivel. – Felismeri őket valaki?

– A hátsók egyike úgy néz ki, mint egy birodalmi vontató – jelentette Ghordansk, aki mindig mindenre tudott válaszolni, és az esetek felében igaza volt. – De nagyon forrónak tűnik... talán megsérült a reaktora.

Wyl módosította az irányt, hogy oldalról közelítsék meg az ellenséges hajókat. A távolban, a szürke foltok körül halvány fény derengett, mintha a pajzsaikban csak úgy tombolt volna az energia, vagy pedig...

Wyl ismét lenézett a műszerfalra, és észrevette a hőjeleket.

– Tartsátok ezt a távolságot! – rendelkezett. – Én közelebb megyek hozzájuk.

Megint irányt váltott, és tovább gyorsítva repült az ellenséges raj felé. A kódolt adások zagyva hangjai töltötték be a fülkékét. Előredőlt, amennyire a heveder engedte, és a szemét résnyire vonva figyelt, mialatt a pontok és a foltok kezdtek kibontakozni előtte – szögletes, fekete gépeket látott, amelyek teljesen egyértelműen birodalmi gyártmányok voltak, de hiányzott belőlük a csillagrombolók ragadozó megjelenése. Lángok és elektromos kisülések táncoltak az oldalukon, és szakadtak le róluk.

– Itt Wyl Lark ezredparancsnok, a birodalmi hajókat hívom. Kérem, közöljék, hogy milyen állapotok uralkodnak önöknél!

Lehetett csapda, ezt jól tudta – csali, amit az Árnyék ezred vetett ki, hogy elkaphassa a köztársasági vadászokat. Arra is látott esélyt, hogy a teherhajók tele vannak robbanóanyaggal, vagy TIE-vadászok rejtőznek valahol a közelben.

Hamarosan megkapta a választ, de annyira torz volt, hogy egy szót sem értett belőle.

– Itt Wyl Lark, megismételné?

– Itt Oultovar Misk kapitány, a *Diamond Tor* teherhajó parancsnoka – közölte vele egy férfi. – Segítségre van szükségünk, és készek vagyunk megadni magunkat. Ismétlem: megadjuk magunkat!

Wyl ekkor már lőtávolságon belül repült. A szeme sarkából vilanást látott, és gyorsan odanézett, mert attól félt, hogy tüzet nyitottak rá, de azt látta, hogy lángok és olvadt fémdarabok robbannak ki az egyik teherhajó oldalából.

Nem csapda volt. *Nem gondolta*, hogy csapda.

De lehetett egy annál is rosszabb valami.

– Misk kapitány, mi történt a hajórajával? – kérdezte döbbenet.

A parancsnok előbb tétovázott, de aztán válaszolt:

– Nemrégiben ütközetben vettünk részt. TIE-vadászok támadtak ránk. Néhány perc alatt megsemmisítették a fedező kíséretünket, majd elszárguldtak.

– Miért? – tudakolta Wyl. – Miért tenne ilyet bárki?

– Azt nem tudom. Mi... mi a Yomo Tanács védelme alatt állunk – magyarázott a birodalmi parancsnok. – Egy tőlünk független, ismeretlen birodalmi csapat valamiért úgy döntött, hogy...

A férfi hirtelen elhallgatott. Wyl először azt hitte, hogy megszakadt az adás, de rögtön ezután meghallotta, hogy valaki hevesen zihál és halkán sír.

– Birodalmiak birodalmiak ellen – folytatta aztán a parancsnok. – Most már ilyen ez a háború. Családok ölnek családokat, a hűségeseink mit sem érnek. Hogy lehetséges... önök valóban hajlandóak segíteni nekünk?

Wyl összerezzent, mintha kapott volt egy ütést, majd sietve kijelentette:

– Hogyne. Természetesen, segítünk. Tartsanak ki, és maradjanak ott, ahol vannak! Hamarosan több hajó érkezik.

Ezt követően megüzente a *Deliverance*-nek, hogy minden rendben, majd magához hívta az osztagát, hogy a kísérői is részt vegyenek a kárelhárításban és az esetleges evakuációban. Megpróbálta úgy mozgatni a társait, hogy a lehető legkevésbé legyenek veszélyben. Azt már biztosan tudta, hogy amit lát, az nem csapda, de semmi sem garantálta, hogy teljes biztonságban vannak.

Mialatt Wyl dolgozott, Misk kapitány szavaira gondolt, továbbá arra, hogy most már mire képesek az Árnyék ezred parancsnokai, és mindazon borzalomra, amit a birodalmiak az endori csata óta elkövettek. A saját szemével egyiket sem látta, de épp eleget olvasott és hallott a Parázs hadműveletről – olyan világok elpusztításáról, amelyek a legkevésbé sem jelentettek veszélyt a birodalmiakra.

És ezek után azon töprengett, hogy milyen szörnyűségek várnak rájuk most, amikor a birodalmiak *igazán* elkeseredettek lettek.